

[Christmas Møller.]

Forholdet er nemlig ganske simpelt det, at hvis det bliver den store Virksomhed og dens Mulighed for at faa større Fortjeneste, der spiller ind, saa er dette Forslag et direkte Slag i Ansigtet paa det mindre Næringsliv her i Landet. De store skal som Regel nok klare sig; de store har, hvor man har Trustlove, vidtgaaende Trustlove, nok kunnet klare sig, men dem, hvem det altid volder Vanskelighed, det er de mindre stærke.

Vi stillede, da vi kom til Udvalgsbehandling, Forslag om, at den Domspraksis, som man sagde laa til Grund for Lovforslagets ændrede Affattelse af § 1, maatte blive tilstillet Udvalget. Man stemte det ned med alle Partiernes Stemmer imod vore.

I Anledning af, at Venstre havde en saa mærkbar Kærlighed til Erhvervene, sagde vi, at denne Kærlighed skulde dog ogsaa gerne give sig et Udslag. Naar det ærede Medlem Hr. Krag siger, at Erhvervene har faaet Lov til at udtale sig og give Responsa, saa spørger jeg: Hvor har Erhvervene udtalt sig om dette Forslag? Erhvervene har udtalt een Ting; under Tvangen af, at man vidste, at et Fler-tal vilde gennemføre denne Lovgivning, har Erhvervene sagt: Vi anmoder indtrængende om, at man lader være dermed, men skal det være, saa peger vi paa det og det. Og i alle Henseender har de Raad, Erhvervene har givet, heller ikke været lige gode. Men jeg spørger det ærede Medlem Hr. Krag: Hvor har hele det Erhvervsliv, som skal omfattes af denne Lov, udtalt sig om denne Lov? Overhovedet intetsteds.

En saa vigtig Ting som, at det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen, som oven i Købet har Mulighed for at blive Medlem af dette Udvalg, siger, at Ændringen af § 1 er en Forstærkning af Lovforslaget, det skal der intet Hensyn tages til, Lovforslaget skal forceres igennem, skønt Sandheden er den, at Venstre havde det i sin Magt at sige nej til denne Lovgivning, at ingen i Erhvervslivet kan være i Tvivl om, at havde Venstre villet, saa kunde Venstre have sat sit Nej overfor denne Lovgivning.

Jeg spørger endvidere: Skal der intet Hensyn tages til det, som er sagt saa ofte, at en saadan Lovgivning eventuelt legaliserer en Fortjeneste, som er urimelig? Skal der ganske ses bort fra det, som Gang paa Gang af mig er hævdet med dokumenteret Materiale, nemlig, at der ikke i dette Land er økonomiske Forhold, som betinger

Nødvendigheden af en Trustlovgivning af denne Karakter? Skal der ses bort fra det Materiale, jeg har fremlagt om, at Andelsbevægelsen og den kooperative Bevægelse, at Arbejdernes Forretninger er saa stærke, at der er en Konkurrence i dette Land, og at man tværtimod giver disse Foretagender en begunstiget Stilling gennem Skattefrihed?

Fra Venstres Side er denne Sag da blevet behandlet ene og alene politisk. Man har villet trumfe Sagen igennem, og idet jeg begynder med Udgangspunktet, som var Publiciteten, som var London-Resolutionen og dennes eneste bærende Princip: at Aftaler mellem store Virksomheder kan være af saa omfattende økonomisk Karakter — jeg benyttede den Vending, at saadan en Virksomhed kan have større økonomisk Betydning end en Kommune, selv en stor Kommune —, at disse Aftaler ligesom Forhold vedrørende Aktieselskaber bør publiceres, spørger jeg det ærede Medlem Hr. Fraenkel, som fra dansk Side var Ordfører for London-Resolutionen, og spørger jeg det ærede Medlem Hr. Slesbager: Hvor er overhovedet Publicitetsprincippet i dette Lovforslag?

Alt, hvad man er gaaet ud fra, alt, hvad man har startet, har man opgivet. Der er overhovedet intet andet tilbage af Publicitetsprincippet end, at Dommene bliver offentlige, og saa er der et Udvalg, som et vel ledet Socialdemokrati kan benytte, saaledes som det naturligvis vil benytte dette Udvalg, ved at sandsynliggøre, at der paa Erhvervslivets Omraade findes Prisaftaler, saaledes at der bliver et Posekigeri, at der bliver dette Udvalgs skranke-løse Ret til at blande sig i Erhvervslivets Forhold.

Man udvidede Lovens Gyldighed fra 3 til 5 Aar. Man udvider Loven til en Lovgivning, hvor den Domspraksis, som man paaberaaber sig, ikke maa foreligge, man udvider den fra det, som har den odiose Klang, det utilbørlige; det ændres til: „aaabenbart urimelige“.

Man har givet dette Lovforslag en Behandling, hvorunder Erhvervslivet nok har faaet Lov til at møde og bede om at sige et eller andet, men hvorved man ikke reelt har spurgt Erhvervslivet, saaledes som vi foreslog, om, hvad Erhvervsorganisationerne mener om dette Lovforslag.

Dette er Stillingen, dette er Venstres Indsats i denne Sag. Det er ikke underligt, at Regeringspartierne gaar med til Lovforslaget. Det er ikke underligt, at den højt-ærede Handelsminister har kunnet tiltræde